

ת"פ 58525/03/18 - מדינת ישראל נגד חן אברהם

בית משפט השלום ברחובות

ת"פ 58525-03-18 מדינת ישראל נ' אברהם
בפני כבוד השופטת אדנקו סבחת- חיימוביץ

בעניין: מדינת ישראל

המאשימה

נגד

חן אברהם

הנאשם

נוכחים:

ב"כ המאשימה יעל גבעוני

ב"כ הנאשם עו"ד ברגמן

הנאשם בעצמו

הכרעת דין

כתב האישום

1. כתב האישום המתוקן מייחס לנאשם עבירה של איומים, עבירה לפי סעיף 192 לחוק העונשין, תשל"ז-1977 (להלן: "החוק").

על פי האמור בכתב האישום במועד הרלוונטי לכתב האישום השכיר מר משה קיסרי (להלן: "המתלונן") לנאשם קרוואן במגרש קרוואנים. בין המתלונן לנאשם קיים סכסוך במשך מספר חודשים עקב טענות המתלונן, כי הנאשם אינו משלם עבור השכירות, החשמל והמים.

בתאריך 1.9.17 בסמוך לשעה 10:24 הביא המתלונן שרברב לתיקון דליפה מדוד בגג הקרוואן. באותן הנסיבות יצא

עמוד 1

הנאשם מהקרוואן ואיים על המתלונן בפגיעה שלא כדין, בכך שאחז בידו מסור מכני גדול לכריתת עצים ואמר לו, כי יחתוך אותו, ישלח את אחיו מרמלה אליו, וכי ישרוף אותו, וזאת בכוונה להפחידו או להקניטו.

המענה לכתב האישום

2. הנאשם הודה בקיומו של סכסוך עם המתלונן, הודה שהחזיק במסור אך הכחיש שאיים על המתלונן באופן מילולי או פיזי.

דין והכרעה

3. נאשם לא יורשע אלא אם אשמתו הוכחה מעבר לכל ספק סביר.

4. לאחר שנתתי דעתי לעדויות העדים, לראיות הצדדים וטיעוניהם אני קובעת, כי המאשימה הוכיחה את אשמתו של הנאשם מעבר לכל ספק סביר ולא עלה בידו לעורר ספק סביר בראיות אלה או להצביע על קיומה של הגנה בגינה לא יורשע בדין.

5. חרף אי דיוקים בין עדות המתלונן לעדות השכנה אדלה גרטנר (להלן: "השכנה"/"אדלה"), הרי שהאחרונה תומכת בגרסת המתלונן לפיה הנאשם איים עליו עם מסור והשמיע איומים נוספים שאינה זוכרת את תוכנם, מאחר שהשניים צעקו האחד על השני. הן המתלונן והן הנאשם אישרו, כי אכן צעקו האחד על השני, כך שהדבר תומך בעדות השכנה. נתתי אמון בגרסת השכנה אדלה, שסיפרה שיחסייה עם המתלונן והנאשם אינם טובים, כך שאין מדובר בשכנה בעלת עניין לטובת מי מהשניים ומצאתי בעדותה עדות נייטרלית. יצוין, כי אי הדיוקים בגרסת הנאשם לגבי הסיבה בה אחז במסור יש בהם לתמוך בעדות המתלונן והשכנה אדלה.

6. אין מחלוקת בין הצדדים, כי בין המתלונן לנאשם סכסוך על רקע מחלוקות הנוגעות לתשלום שכר דירה, חשמל ומים וטענות הנאשם שגם המתלונן חב לו כספים עבור עבודות שביצע עבורו. על רקע אי תשלום שכר הדירה ניתק המתלונן את החשמל במגורי הנאשם, האחרון הגיש תביעה משפטית שהתקבלה ואסרה על המתלונן לעשות כן. ההחלטה השיפוטית ניתנה כחודשיים לפני הגשת התלונה בתיק זה.

7. **המתלונן מסר**, כי ביום האירוע הוא הזמין שרברב לתקן את דוד החשמל המצוי על גג הקרוואן בו מתגורר הנאשם. העד הודה שלא ביקש את רשותו של הנאשם לעלות לגג הקרוואן. הנאשם הגיע עם המסור ואיים עליהם שישרוף אותם וביא את אחיו שיפגע בו. השרברב ברח מהמקום. לדבריו, השרברב והשכנה אדלה יתמכו בגרסתו, כי אינו מעליל על הנאשם, וכי זה איים עליו כפי שסיפר. כאשר הוטחה בו גרסת השרברב לפיה לא ראה דבר, הכחיש את הדברים והוסיף שאחרת השרברב לא היה בורח מהמקום והיה עושה את התיקון לשמו הוזמן.

הוטחה בו גרסת אדלה השכנה לפיה הנאשם אחז במסור אך זו לא שמעה איומים אך הוא עמד על גרסתו. המסור מופעל עם גז והוא פעל בעת שהנאשם יצא אל העד.

העד שלל את גרסת הנאשם, כי התעסק באותו זמן עם מסור שהיה בידו ממילא וטען, כי כאשר הנאשם ראה אותם עולים לגג, הוא רץ לביתו והביא את המסור ולכן הטענה שהנאשם היה באמצע פעולה אחרת, לא נכונה.

העד הכחיש שקילל את הנאשם. לדבריו הוא עזר לנאשם ותמך בו. לא יודע אם קרא לנאשם "נעל" כפי שהעידה אדלה.

אחרי חודש-חודשיים מתחילת השכירות הנאשם הפסיק לשלם ולכן הוא ניתק לו את החשמל והנאשם תבע אותו בגין כך. הנאשם השתלט על דברים של העד והתנהג כמו "בעל הבית". הנאשם אף אמר לאחרים שלא לשלם דמי שכירות למתלון.

אף שהעד הכחיש בתחילה, הוא אישר שהגיש תלונה ביום 31.8.17 באירוע אחר באותם מילים כמו בתיק זה והסביר שהנאשם תמיד משתמש באותו איום שיביא את אחיו ויפגע בו.

הנאשם אישר שהוא זה שהתקשר למשטרה (ת/1). בשיחה זו מסר המתלון על איום עם מסור ושהנאשם מנע ממנו לסדר את דוד החשמל.

8. ב"כ הנאשם ביקש שלא לתת אמון בעדות המתלון, אשר טען שלא הגיש תלונה אחרת נגד הנאשם אך אחת כזו הוגשה יום לפני הגשת התלונה בתיק זה עם איומים דומים. לא הגיוני שהנאשם יגיד את אותו משפט מאיים יום אחרי יום ולא ברור מדוע בחרה המאשימה שלא להגיש כתב אישום בגין התלונה הקודמת בעוד בגין תיק זה בחרה לעשות כן.

לו היה מדובר בעדות יחידה של המתלון ייתכן שהיה מקום ליתן משקל ממשי לטענות אלה. אך בהינתן עדותה של השכנה וגרסת הנאשם, שאף היא מחזקת את גרסת המתלון במספר נקודות כמו הדרישה לרדת מהגג, החזקת המסור, הקללות בין הצדדים ועוד אני סבורה שישנן די ראיות התומכות בגרסת המתלון, כך שיש להעדיפה על פני גרסת הנאשם.

9. **אדלה גרטנר**, שכנה של הנאשם במשך כשנתיים בהם התגורר שם. העדה שמעה צעקות. הנאשם אמר למתלון ולשרברב לרדת מהגג בעוד המתלון אמר לו להמשיך לעבוד. בשלב זה הנאשם נכנס לקרוואן, יצא עם מסור, הרים אותו ועשה תנועות סיבוביות לכיוון המתלון, כדי להפחיד אותו. השרברב ירד מהגג וברח. העדה ראתה את כל האירוע מהשלב שהמתלון הגיע עם השרברב והם עלו לגג.

כאשר הוטח בה שהמתלון לא סיפר על תנועה סיבובית עם המסור עמדה על גרסתה שכך עשה הנאשם. הוא הפעיל את המסור אחרי שיצא מהבית. היא עמדה במרחק 20 מטרים מהנאשם. הכחישה שהבית שלה או של הנאשם מגודר.

למיטב זכרונה, המתלון עמד על הקרקע והשרברב על הגג ובהמשך תיקנה שזה כנראה היה על הסולם לכיוון הגג.

המתלון קרא לנאשם "נעל" לנוכח קללות ואיומים מצד הנאשם. מה שהיה בהתחלה היא זוכרת היטב אבל אחרי בריחת השרברב הם צעקו אחד על השני ולכן לא זוכרת את כל מה שאמרו.

העדה אישרה שיחסייה עם המתלון והנאשם אינם טובים, כך שהעדה אינה מעוניינת בטובתו של מי מהם ועדותה היא נייטרלית.

העדה אישרה שהייתה נזילה תקופה ארוכה והיה ברור לכולם שזה מהדוד, כך שהעלייה לגג הייתה לצורך תיקון שהיה מחויב המציאות. הדברים תומכים בגרסת המתלון לגבי הסיבה לעלייה לגג הקרוואן של הנאשם ומפריכה את טענות הנאשם, כי העלייה לגג היא כדי לחבר קרוואן אחר לדוד שלו.

הגם שיש פער בין עדות המתלון לעדותה של העדה לגבי התנועות שעשה הנאשם עם המסור ומילות האיומים, שעדה זו לא זוכרת, מדובר בעדות התומכת באופן מלא בעדות המתלון, כי המתלון והשרברב עלו לתקן נזילה בדוד, שהנאשם דרש מהם לרדת, נכנס לביתו ויצא עם מסור ואיים על המתלון והשרברב לאחר שלא נענו לדרישתו לרדת מהגג.

10. **הנאשם** סיפר, כי הוא והמתלון היו חברים טובים, עוד מילדות, וכי עד היום הוא מחבב את המתלון. אחיו חבר קרוב של המתלון. הנאשם ביצע עבודה לאדם, שהסתבר שהינו הרב של המתלון, והשניים עשו יד אחת כנגד הנאשם, כדי שיפסיד כסף בעבודה שביצע. המתלון הציע לו לבוא לגור אצלו בקרוואן בתמורה לסכום של 1,600 ₪ כולל תשלומי חשמל ומים. הוא עשה עבודות שונות עבור המתלון וזה אמר שיפצה אותו בהפחתה בגובה השכירות. אחרי שסיים לבצע את כל העבודות המתלון טען שהעיריה עושה לו בעיות, כי מדובר בפלישה. הנאשם גר בקרוואן שנה ושמונה חודשים, הוא ביקש מהמתלון חוזה כדי שיוכל לקבל את הסיוע ממשרד השיכון ולא קיבל. המתלון לא נתן לו קבלות עבור התשלום. העד הודה שלא התפנה למרות שהמתלון ביקש ממנו להתפנות מהקרוואן.

ביום האירוע, הנאשם שמע רעש על הגג וראה את המתלון והשרברב על הגג. הוא שאל את המתלון מה הוא עושה וזה השיב שהם מתקנים נזילה. לטענת הנאשם לא מדובר בנזילה בדוד אלא ברצון של המתלון לחבר קרוואן אחר לדוד חשמל של הנאשם.

הנאשם הודה שכאשר דרש מהם לרדת מהגג הם ירדו ואז התחילו הקללות (עמ' 24 שורות 13-15), מה שמאשר גרסת המתלון ואדלה שהשרברב ברח מהמקום טרם שהשלים העבודה. הנאשם הודה שהם קיללו אחד את השני אך הכחיש שאיים על המתלון.

הנאשם מסר גרסה לא עקבית לגבי נסיבות החזקת המסור, לצורכי עבודה או תיקון:

"... לגבי המסור, אחרי שנגמר כל הסיפור הזה, הוצאתי את המסור, הלכתי לאוטו שלי, הייתי חותך ומגזם את הפרדס שמסביב למתחם שהיינו גרים בו, של בדואי בשם סלמן שהוא נפטר. היה לי 7 מסורים בבית, לא אחד. המסור הזה היה מקולקל, יצאתי אותו כדי לנסוע ליבנה לסדר אותו" (עמ' 24 שורה 33 עד עמ' 25 שורה 3).

הנאשם הכחיש שאחז במסור ועמד על כך שהמסור לא היה תקין (עמ' 25 שורה 7 ושורות 13-14). הנאשם טען שאמר לשוטר בחקירה שהמסור לא עובד אף שהדברים לא נרשמו בהודעתו. בהמשך אישר שלא אמר זאת לחוקר, כי לא חשב שזה יגיע למשפט (עמ' 25 שורות 1-9). הוא הכחיש שנוסף במסור וטען שזה כבד מכדי לעשות פעולה זו (עמ' 25 שורה 13), אף שמדובר באיש מקצוע שעובד עם מסורים. לדבריו, הוא יצא עם המסור אחרי שהם ירדו

מהגג (עמ' 26 שורה 14) והמסור היה על הרצפה בזמן הקללות (עמ' 26 שורות 20-17). בהמשך מסר הנאשם גרסה אחרת והודה שיצא עם המסור כדי לסדר אותו בעת שהמתלון והשרברב היו על הגג (עמ' 27 שורות 13-12 ושורות 18-17), כך שכל האירוע היה כשהמסור עמו.

בתחילה טען הנאשם ששילם דמי שכירות מדי חודש ללא יוצא מן הכלל (עמ' 25 שורות 27-26). בהמשך אישר שלא שילם בחודשיים האחרונים, כי ילנה מהעיריה אמרה שהמתלון הוא פולש שגונב כסף מהמדינה ולכן לא צריך לשלם לו (עמ' 25 שורה 29 עד עמ' 26 שורה 3).

הנאשם דרש מהמתלון 150,000 ₪ כדי להתפנות מהקרוואן גם בגלל העבודות שביצע עבור המתלון.

הנאשם אישר דבריו לחוקר שלוקח שעתיים להניע את המסור ועמד על כך שזה לא עבד כלל (עמ' 26 שורות 31-28). ההליכה לתיקון היא גרסה כבושה שנטענה על ידי הנאשם בעדותו בפני בלבד ולא עלתה בחקירתו במשטרה.

הנאשם אישר שמסר לחוקר שהמתלון אמר לשרברב, כי הנאשם בא עם מסור לאיים עליהם (עמ' 26 שורה 32 עד עמ' 27 שורה 1). הדברים מחזקים את גרסת המתלון, כי חש מאוים למראה המסור בזמן אמת ולא כפרשנות בדיעבד.

עוד טען הנאשם שמהבית של העדה אדלה לבית שלו יש שדרה של עצים ולא ניתן לראות כלום. החצר שלו מגודרת ויש עליה בד יוטה שלא מאפשר לראות מה קורה אצלו בחצר. אי אפשר לראות במרחק של 20 מטרים את מה שקורה בחצר שלו.

11. בחקירתו במשטרה (ת/2) מסר הנאשם גרסה שונה מזו שנמסרה בפני בנקודות עיקריות לגבי תקינות המסור, נסיבות החזקתו ותגובת המתלון והשרברב.

הנאשם מסר בחקירתו, כי **"הוא (המתלון-אס"ח) אמר לאינסטלטור "אתה רואה? הנה מסור, הוא בא לאיים עלינו עם המסור", המסור לא מניע ואם מניע לוקח לו שעתיים"** (שורות 16-15). ובהמשך הוסיף **"ואז הטכנאי (השרברב-אס"ח) אמר לי "ראיתי אותך עם המסור" והוא בכלל לא היה לפני זה"** (שורה 21) והודה שהמסור היה בידו בעת שהשרברב עבד בגג (שורות 40-39). הנאשם סיפר שהחזיק במסור, כי **"בא לי להחזיק אותו ובא לי לעשות מה שאני רוצה בבית שלי. וחוף מזה במתנע לא נגעתי בכלל"** (שורה 42). הנאשם לא סיפר בחקירתו באיזה שלב החזיק במסור, שכן יצא מהבית למשמע רעשים ולא כדי לנסוע לתקן את המסור.

בעדותו בפני מסר הנאשם גרסה לא עקבית לגבי תשלום שכר הדירה למתלון. בחקירתו מסר שלאחר 11 חודשים הפסיק לשלם מאחר שילנה מהעיריה אמרה לו שהמתלון הוא פולש ולא מגיע לו תשלום, כך שלא שילם למתלון במשך 7 חודשים ולא חודש-חודשיים אחרונים, כפי שהעיד בפני.

12. הגרסה שנמסרה בפני לפיה הנאשם יצא עם המסור כדי לנסוע לתקנו אינה מתיישבת עם הגרסה שנמסרה במשטרה, בה כלל לא קשר בין החזקת המסור לצורך בתיקונו ולא בקשר לדברים עם המתלון. מדובר בגרסה

כבושה שלא ניתן לה הסבר המניח את הדעת ולכן דינה להידחות.

הדברים שמסר הנאשם בחקירתו מפי המתלונן והשרברב לגבי המסור מחזקת את ראיות המאשימה, כי אלה קשרו בין החזקת המסור לאיום באמצעותו באירוע זה, ואין מדובר בפרשנות בדיעבד. הדברים אף נתמכים בעדות השכנה אדלה לפיה השרברב ברח מהמקום לנוכח האיומים.

בנסיבות אלה, העדפתי את עדותם של המתלונן ואדלה על פני עדותו של הנאשם.

13. לא נעלם מעיני רישום השוטר שצילם את המסור, כי לא הצליח להפעיל את המסור וציין "ככל הנראה תקול". בשים לב לכך שבחקירתו מסר הנאשם שלוקח שעתיים להפעיל את המסור, אין לקבל גרסתו שמדובר במסור תקול שאינו ניתן להפעלה.

14. יש צדק בטענות ב"כ הנאשם, כי היה מקום לבדוק האם המסור ניתן להפעלה ואף לגבות את עדותו של השרברב, אף אם לא הביע נכונות לעשות כן. ניתן היה לבקש מהנאשם להפעיל את המסור על מנת לוודא האם זה פועל או שמא תקול וניתן היה להביא את השרברב למתן עדות ולא להסתפק באמירתו בטלפון, כי לא היה עד לדברים, שכן מעדות הנאשם (ובוודאי עדויות המתלונן ואדלה) ברור שהוא היה עד לאירוע.

15. מחדלי חקירה אין בהם כשלעצמם כדי להביא לזיכויו של נאשם, אם חרף קיומם הונחה תשתית ראיתית מספקת להוכחת אשמתו בעבירה שיוחסה לו.

כך נקבע ברע"פ 3610/15 סמיונוב נ' מדינת ישראל (8.6.15) (פסקה 9):

"ואולם, אין במחדל חקירה זה או אחר, כדי להביא, בהכרח, לזיכויו של הנאשם. כפי שנפסק בע"פ 5386/05 אלחורטי נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו] (18.5.2006):

"במקרים שבהם נתגלו מחדלים בחקירת המשטרה, בית המשפט צריך לשאול עצמו האם המחדלים האמורים כה חמורים עד שיש לחשוש כי קופחה הגנתו של הנאשם, כיוון שנתקשה להתמודד כראוי עם חומר הראיות העומד נגדו או להוכיח את גרסתו שלו [...] על פי אמת מידה זו, על בית המשפט להכריע מה המשקל שיש לתת למחדל לא רק כשהוא עומד לעצמו, אלא גם בראיית מכלול הראיות [...] נפקותו של המחדל תלויה בתשתית הראייתית שהניחה התביעה ובספקות אותם מעורר הנאשם, והשלכותיו תלויות בנסיבותיו של כל עניין ועניין". (ראו גם ע"פ 9908/04 נסראלדין נ' מדינת ישראל (31.7.06) פסקה 9 וע"פ 3573/08 עוואדרה ואח' נ' מדינת ישראל (13.4.2010), פסקה 37).

בית המשפט מצווה לבחון משקלן של הראיות החסרות "ואולם, השאלה אינה מה הראיות שהמשטרה לא השכילה לאסוף, אלא כלום די בחומר הראיות, כמות שהוא, גם אם אפשר היה לחקור יותר, והאם הראיות החסרות מפחיתות במידה משמעותית את משקלן של הראיות הקיימות" (ע"פ 4701/94 אוחיון נ' מדינת ישראל (17.7.95), סעיף 3).

16. אין חולק, כי על גורמי החקירה חלה החובה לבצע חקירה מלאה, מקיפה ועניינית בכל אירוע אותו הם

חוקרים וזאת כדי לחשוף את האמת.

יפים לעניין זה דבריו של כב' הנשיא ברק בע"פ 721/80 תורג'מן נ' מדינת ישראל, ((5.2.81) פסקה 9) "מטרת החקירה המשטרית אינה מציאת ראיות להרשעתו של חשוד, אלא מציאת ראיות בחשיפת האמת, בין אם אמת זו עשויה להוביל לזיכוי של החשוד, ובין אם היא עשויה להוביל להרשעתו".

17. טוב הייתה עושה היחידה החוקרת אם הייתה עורכת בדיקה האם מדובר במסור תקול אם לאו וכן גובה את עדותו של השרברב. יחד עם זאת, בחנתי את הדברים ואני סבורה שדי בתשתית הראייתית שהונחה בפניי להוכחת אשמתו של הנאשם מעבר לכל ספק סביר. איני מוצאת שמדובר בפגם מהותי ודי בעדויות המתלונן ואדלה, כי הנאשם איים באמצעות המסור על המתלונן והשרברב כדי לגרום להם להפסיק את עבודת התיקון שבוצעה על הגג, להוכחת אשמתו של הנאשם מעל לכל ספק סביר, ואין במחדלי החקירה להקים ספק או לפגום במארג הראיות שהוצג על ידי המאשימה.

סוף דבר

18. נוכח כל האמור לעיל, די בראיות המאשימה להוכחת אשמתו של הנאשם במיוחס לו מעבר לכל ספק סביר, כי איים על הנאשם בכך שאחז במסור ואמר לו שישרוף אותו ויביא את אחיו לפגוע בו. לא נתתי אמון בגרסת הנאשם בפניי ולא עלה בידו לעורר ספק סביר במיוחס לו. לא מצאתי, כי במחדלי החקירה שנטען היה כדי לפגום בראיות המאשימה או שעומדת לנאשם טענת הגנה בגינה לא יורשע, ועל כן אני מרשיעה אותו בעבירה של איומים, עבירה לפי סעיף 192 לחוק.

זכות ערעור כחוק.

ניתנה היום, כ' חשוון תש"פ, 18 נובמבר 2019, במעמד הצדדים